

en Tid have tilfidesat deres egne Interesser; jeg skal ikke indlade mig paa, om Sygekasselægernes Behandling har været god eller ikke, om deres Bestræbelser have været gode eller ikke, det vide Folk selv; men Et er sikkert, og det er, at der ikke er berettiget Grund til at stille store Fordringer til Lægerne, naar de ingen Betaling faae. Skal man bygge derpaa, at man skal lade det være Lægernes egen Sag, om de skulle tilfidesætte deres egen Interesse, deres private Forretninger og Patienter, eller om de ville tilfidesætte de syge Sygekassemedlemmers Interesse, saa skal man faae at se, at sluttelig bliver det dog Patienterne, det gaar ud over. Jeg mener derfor, at skulle vi ind paa at støtte Sygekasserne, saa skulle vi gjøre Skridtet fuldtud, saaledes at Medlemmerne ikke alene kunne faae Forpleining i Sygdomstilfælde og ikke alene kunne faae Lægehjælp, men ogsaa kunne faae tilstrækkelig Lægehjælp og god Lægehjælp. Det maa ordnes saaledes, at Lægen ikke skal se skjævt eller jurt, hver Gang der kommer Bud til ham fra et Sygekassemedlem, men at han gaar derhen med Fornøielse, og betragter Besøget der som et Arbeide, han udfører paa samme Maade som det Arbeide, han udfører for enhver Privat. Men det lader sig ikke opnaae med et Tilskud af 250,000 eller 300,000 Kr., thi skulle Lægerne have, hvad de hør have, og hvad der kan blive Tale om i en nær Fremtid, saa maa de have 3 Kr. aarlig for et Kjøbstadsmedlem og 4 Kr. for et Medlem af Landbostanden. Det vil alene løbe op til at sluges hele det Beløb, der tilbydes gennem Lovforslaget. De synes maaste, at det er Meget, naar jeg siger 3 eller 4 Kr., og maaste have De Ret, men jeg skal minde Dem om, hvad en Læge, Julius Petersen, Formand for Lægeforeningen for Kjøbenhavn og Omegn, nylig udtalte paa et Sygekassemøde. Han sagde, at skulle Lægerne have nogenlunde Betaling for deres Arbeide, saa bliver der ikke Tale om 3 eller 4 Kr., men over 10 Kr. pr. Medlem, og saa ere de endda i Virkeligheden ikke aflagte saaledes, at de ville betragte det som et Honorar. Saaledes sige Fagfolk; og naar de sige det nu, saa maa man antage, at det ikke vil vare længe, før de ville forlange, jeg vil ikke sige 10 Kr., men lad mig holde mig til 3 à 4 Kr., og jeg tror ikke, at det vil være et uberettiget Forlangende af Lægerne.

Det vil altsaa kunne forstaaes, at naar der virkelig skal hjælpes, nytter det ikke at holde sig til, hvad Lovforslaget byder. Spørgsmaalet er derfor nu, om vi ved at forhandle Sagen kunne komme til den rette

Forstaaelse af, hvad der bør gjøres. Mit principielle Standpunkt er jo, ikke at man skal komme Sygekasserne til Hjælp, men at man skal komme alle Nødlidende til Hjælp, enten de ere udenfor eller indenfor Sygekasserne. Jeg billiger fuldstændig det Standpunkt, Sygekasserne have stillet sig paa i deres Adresse, at man bør ordne Sygepleien saaledes, at Alle, som ikke have Raad til at forsørge sig selv, blive forsynede af det Offentlige. Det er i Virkeligheden en Samfundsopgave, som ikke kan løses, uden at det Offentlige træder til, og den bør gennem det Offentlige ordnes saaledes, at det kan være tilfredsstillende for Alle. Og hvad skal det ogsaa betyde, at saasnart man begynder at røre ved en saadan Samfundsopgave som Sygepleien, der er en af vore største Samfundsopgaver, saa skal der knibe, saa kan man ikke aabne Kassen for mere end 2½—300,000, trods at der til andre Forhold springer Million paa Million. Vil man have et Gendarmerikorps, er det strax 1 Mill. Kr. aarlig; det generer aldeles ikke, men skal man til en Samfundsopgave som Sygekasseordningen bruge 1 Million, gaar det ikke an. Jeg siger, som jeg sagde i Begyndelsen, at Diet er opladt for, at der bør gjøres Noget; det dreier sig derfor om, at der gjøres Noget, saa det kan have Betydning, saa at det ikke kun bliver tilsyneladende, men saaledes ser det ud for nærværende Tid. Jeg siger, at vil man gjøre Noget paa dette Omraade, skal man ikke tage i Betænkning at bruge 1—2 Millioner; det spiller aldeles ingen Rolle. Der er Bestand nok i Samfundet til at kunne ordne de Forhold; naar Villien er til Stede, kan og vil det blive ordnet. Det er altsaa min principielle Tante, at Sygepleien absolut bør overtages af det Offentlige, og ikke alene saaledes, at de Syge faae Sygehjælp, fri Læge, Medicin og Hospitalspleie, men ogsaa saaledes, at Familierne blive holdte stadesløse, hvis Familiefaderen bliver syg. Det lader sig gjøre, naar han af det Offentlige bliver saa meget understøttet, at hans Familie ikke gaar til Grunde, saa længe han er syg. Jeg vil gjøre, hvad jeg kan, paa egne og mit Partis Vegne for at faae dette vort principielle Standpunkt indført i det her foreliggende Lovforslag. Men jeg skal desuagtet sige, at jeg vil være med til at forhandle om Loven saaledes, som det overhovedet lader sig gjøre, og tage imod alt det Gode, naar det blot kan betragtes som et virkelig Gode, som der kan skaffes til Veie. Vi ville derfor sikkert subsidiært stille Ændringsforslag til denne Lov, som gaa ud paa, at der under alle Omstændigheder skal